

ἀκούττιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκόττιστος Πόντ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουττιστός <κουτσίζω, παρ' ὃ καὶ κοτσίζω.

Ἐκεῖνος ὅστις δὲν κουτσαίνει, ὃ μὴ χωλαίνων.

ἀκουτσομπόλευτος ἐπίθ. Εὐβ. (Κονίστρ. Κύμ. κ.ά.)

— Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουτσομπολευτός <κουτσομπολεύω.

Ὁ μὴ διαβαλλόμενος, ὃ μὴ διασύρόμενος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀκουσέλευτος.

ἀκουτσομπόλυστος ἐπίθ. Ἀθῆν.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουτσομπολυστός <κουτσομπολύζω.

Ἀκουτσομπόλευτος, ὃ ἰδ.

ἀκουτσούλυστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκ'τσούλυστους

Μακεδ. ἀκοτσίλυστος Πελοπν. (Κορινθ.).

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουτσουλυστός <κουτσουλύζω, παρ' ὃ καὶ κοτσίλυσζω.

1) Ὁ μὴ μολυνθεὶς ὑπὸ κόπρου πτηνῶν, ὑπὸ κουττουλιᾶς. Συνών. ἀκουτσοούλιστος, ἀντίθ. κουττουλυσμένος (ἰδ. κουτσουλύζω). 2) Μεταφ. ἄσπιλος, ἄγνός.

ἀκουτσούλιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀκουτσούλ'στος Μακεδ. (Βογατσ.).

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουτσοουλυστός <κουτσουλίζω.

1) Ἀκουτσούλυστος 1, ὃ ἰδ.

ἀκουτσούρευτος ἐπίθ. Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.) — Λεξ.

Μ. Ἐγκυκλ. Ἐλευθερουδ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουτσοουρευτός <κουτσοουρεύω.

Ὁ μὴ κουτσοουρευθεὶς, ἥτοι ὃ μὴ κοπεῖς κατὰ τὰ ἄκρα, ἀκολόβωτος.

ἀκούφυστος ἐπίθ. Μακεδ. (Βογατσ.).

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. *κουφυστός <κουφιάζω.

Ὁ μὴ γενόμενος κούφιος, ὃ μὴ κοιλανθεὶς ὑπὸ σκολήκων, ἐπὶ δένδρων συνήθως. Πβ. ἀκούφωτος.

ἀκούφωτος ἐπίθ. Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. κουφωτός <κουφώνω.

Ὁ μὴ γενόμενος κούφιος, ἐπὶ καρύων καὶ λεπτοκαρύων. Πβ. ἀκούφυστος.

ἀκούω κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καπ. (Σινασσ. κ.ά.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) ἀκούον βόρ. ἰδιώμ. ἀκούγω Θράκ. Καπ. Κρήτ. Πόντ. (Κοτύωρ. Τραπ. Χαλδ.) Τήν. Χίος κ.ά. ἀκούγον Κυδων. Λέσβ. Λήμν. Μακεδ. (Σισάν. Χαλκιδ. κ.ά.) ἀκούγον Καλαβρ. (Καρδ.) ἀκούω Στερελλ. (Φθιώτ.) ἀκούου Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀκῶ Λέσβ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀκοῦ Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀκῶ Ζάκ. Ἰων. (Σμύρν.) Κεφαλλ.

Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γορτυν. Καλάβρυτ. Κυνουρ. Λάστ.) ἐκούω Πελοπν. (Τριφυλ.) 'κούω Ἀπουλ. Ἡπ. Ἰων. (Κρήν.) Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (Φάρασ.) Σίφν. Σύμ. Τήλ. κ.ά. 'κούου Καπ. 'κούγω Ἡπ. Θράκ. (Σαρεκκλ.) Καπ. (Φάρασ.) 'κούγον Θράκ. (Αἰν.) Μακεδ. (Σνίχ.) 'κούν-γω Καλαβρ. (Μπόβ.) 'κούν-γω Καλαβρ. (Μπόβ.) γιουκούγω Καπ. (Σίλ.) Παθ. ἀκουσκοῦμαι Πόντ. (Κερασ. Ὀφ. Τραπ.) ἀκουδκεύομαι Πόντ. (Κοτύωρ.) ἀκουδκίγουμε Πόντ. ἀκουσίομαι Πόντ. (Οἶν. κ.ά.) ἀκουσίγουμε Πόντ. (Κερασ. κ.ά.)

Τὸ ἀρχ. ἀκούω. Τὸ ἀκούγω καὶ ἐν Θησ. γάμ. Τὸ ἀκῶ ἐκ τοῦ ἀορ. ἀικουσα, ἐν ᾧ ἀνάπτυξις τοῦ ἡμιφώνου ι. Πβ. ἈνθΠαπαδοπ. Γραμμ. βορ. ἰδιώμ. 24. Τὸ ἀκουσίομαι κατ' ἐπίδρασιν τοῦ παθ. ἀορ. ἐκούστα, τὸ δὲ ἀκουσκοῦμαι καὶ ἀκουδκεύομαι ὁμοίως τύπ. ἀναλογικοί.

Α) Ἐνεργ. 1) Αἰσθάνομαι, ἀντιλαμβάνομαι διὰ τοῦ αἰσθητηρίου τῆς ἀκοῆς κοιν. καὶ Ἀπουλ. Καλαβρ. (Μπόβ.) Καπ. (Σίλ. Σινασσ. Φάρασ. κ.ά.) Πόντ. (Ἀμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Ὀφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.) (α) Ἀκούω ἀπολύτως: Ἀκούω καλὰ. Δὲν ἀκούει τίποτε (εἶναι ἐντελῶς κωφός). Σοῦ μιλῶ - σοῦ φωνάζω τόσην ὥρα καὶ δὲν ἀκούς! κοιν. || Φρ. Ἐγὼ λέγω κ' ἐγὼ ἀκούω (ἐπὶ τῶν δυσηκόων ἢ τῶν μὴ θελόντων νὰ ἀκούσουν τὰ λεγόμενα ὑφ' ἡμῶν) σύνηθ. Ἀκούει σὰ λύκους! (ἐπὶ τοῦ ἔχοντος ὀξείαν τὴν ἀκοήν) Στερελλ. (Αἰτωλ.) || Παροιμ. Μαζί μιλοῦμε καὶ χώρῃ ἀκούμε (ἐπὶ τῶν προσποιουμένων ὅτι δὲν ἀκούουν τὰ λεγόμενα καὶ ἐπὶ τῶν μὴ δυναμένων νὰ συνεννοηθοῦν πρὸς ἀλλήλους) σύνηθ. Ὁπκοῖος δὲν ἀκούει ταιρᾷ τα (ἐπὶ δυσηκόου, ὅστις συμπληρῶνει κατὰ βούλησιν τὰ μὴ καλῶς ἀκουσθέντα) Κύπρ. (β) Μετ' ἀντικ. ἐκφερομένου συνηθέστερον μὲν κατ' αἰτιατ., σπανιώτερον δὲ κατὰ γενικ. παριστῶσαν τὸν λέγοντά τι ἢ ποιοῦντα ἦχον προσιτὸν εἰς τὸ οὖς τοῦ ἀνθρώπου: Ἀκούω τὸν τραγουδιστὴ - τὸν ψάλτη - τὴν καμπάνα τῆς ἐκκλησιᾶς κττ. κοιν. 'Κούω τὸν ἄνεμο π' ἀχάει Ἡπ. Ὡς 'κούσω παιδιοῦ νὰ κλαίῃ ταράσσομαι Σίφν. Τῆς ἄκουα κ' ἔλεγε Νάξ. Ἦκουσα τ' ἀφέντη μου πῶς τὸ πῆρε 'ς τὰ ποδάρια του τὸ παιδί Κίμωλ. || Φρ. Ποῦ νὰ μὴν ἀκούσης τὸν παπᾶ ποῦ θά 'ρθῃ νὰ σὲ πάρῃ! (ἀρὰ πρὸς τὸν μὴ ἀκούοντα τὴν φωνὴν τινος) Ζάκ. Δὲν τ'ν αἰκ'σι (ἐνν. τὴν φωνὴν κττ. Ἐπὶ τοῦ ὑποκύπτοντος ἀκαριαίως εἰς βίαιον θάνατον) Αἰτωλ. Δὲν θ' ἀκούσῃ τὸν κοῦκο (ἐπὶ ζῦφου, τὸ ὅποιον ἔνεκα τοῦ χειμῶνος καὶ τῆς ἐλλείψεως τροφῆς κινδυνεύει ν' ἀποθάνῃ πρὸ τοῦ Ἀπριλίου) Βιθυν. || Παροιμ. Ἀκουε πάντα καὶ τοῖσι θυὸ καμπάνες (δὲν πρέπει νὰ δικάζωμεν πρὶν ἀκούσωμεν ἀμφοτέρων τῶν διαδίκων τοὺς λόγους. Πβ. ἀρχ. Ἡσιόδ. ἀποσπ. 271 (ἐκδ. Rzach') «μηδὲ δίκην δικάσης πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσης») Ἰόνιοι Νῆσ. Ἀκούς τῇ σουρμᾷ καὶ ρωτᾷς γὰρ τὸ φίδι; (ἐπὶ προδήλου πράγματος) Α.Ρουμ. (Φιλιππούπ.) || Ἄσμ.

'Κούω πολλὰ καὶ κιλαδοῦν καὶ σκέφτομαι τί λέγε Κρήν.

Κι ἀκῶ τὰ πεῦκα νὰ βροντοῦν καὶ τὲς ὀξγὲς νὰ τρίζουν Καλάβρυτ.

'Κούει τῆς πέτρας καὶ βροντᾷ, τὸ μνῆμα καὶ βουίζει Τήλ.

'Ακου τ' ἀνέμου τί λαλεῖ κι τοῦ βορρᾶ τί λέει

Μακεδ. (γ) Μετ' αἰτιατ. παριστώσης αὐτὸ τοῦτο τὸ ἀκουόμενον εἴτε λόγος εἶναι εἴτε ἦχος: Ἀκουσα φωνὲς ἀπέξω. Ἀκουσα κρότο καὶ 'βγήκα νὰ 'δῶ τί γίνεται. Ἀκούω

